



Tử sanh chép lại lời thơ ...

Cư sĩ Liên Hoa

Câu thơ :*"tiền thân gọi lại, lời Kinh đẹp"* đánh thức, bừng tỉnh dậy sau cơn say ngủ, như đi vào ngõ sâu của tâm thức, gọi lại một niềm nhớ nhung, một ảo tưởng, một áng mây trời trôi vô định, hoang vu, hăm hở nào đó, mà trong cuộc đời mưa gió, đôi khi ta lại bàng hoàng khám phá ra rằng...các hình ảnh đẹp của đời sống, tâm tình, sự chân phương gieo hạt giống vào tâm...đan kết lại. Mỗi một vắn nạn xảy ra, mỗi cuộc đối diện của tử sanh, mỗi một thăng trầm, sinh diệt của đời sống là mỗi lần hoá thân xuất hiện như đã bao đời, để cho qua những cuộc rong chơi, mà nhiều khi nhìn lại, nắm bắt lại... chỉ còn rơi là những giọt hư không, băng lảng như sương khói chiều về, có nhiều cánh cỏ dại nằm yên lặng trên bước đường đi của con người..

*người ngồi bao la,
giữa sóng bụi trần
khi vẽ tâm mình,
thấy những trời mây
khi đời hoang vu,
cô đơn trên đời
bao giờ em hỏi,
đường đời ra sao ...
ánh mắt vẫn buông lơ
như dòng sông của biển mặn
ngàn sao trời vẫn nháy múa
từ đầu ngày đến thâu đêm
con chim vẫn reo mừng
trong gió mùa sương lạnh
có ngàn lời im lặng
có trăm năm cuộc đời
mà khi ôm tìm lại,
vỡ thành bóng hư không...*

Một ngọn gió hiu hiu, kéo lơ những mảng tóc rối bời của đời phiêu lãng, ai không là người đi tìm kho báu cho đời mình, nằm ẩn sâu sau những vọng niệm, trong trái tim xanh tươi của người lữ khách, mà ngàn năm qua đã tưởng như khép lại tâm tình, thả trôi theo dòng thủy triều, nương theo con sóng nhỏ.. Có phải ta là dòng sông của dĩ vãng ẩn tàng trong hiện tại mệnh mông của nước, hay là những đợt sóng vô tình hiên ngang, vọng tưởng rời bến đi vào

những ngách ngõ của một tương lai giả định, nhưng mà sao trong tâm của nước, nằm lắng sâu trong con sóng lăn tăn, ta vẫn hoài thấy, cảm nhận được sự hằng lưu của đời sống, để mỉm cười, cười lên sóng, dầm mình trong nước, chép lại lời Kinh.

Mỗi đời người là một bài Kinh thật đẹp, dù đau khổ, dù hạnh phúc, dù thành hay bại, dù cao sang hay thấp hèn, dù học thức hay vô tâm ...cũng vẫn là sức sống mãnh liệt, uy dũng, kỳ diệu của con người đối diện trước dòng sinh mệnh của chính mình. Hãy chép lại lời Kinh bằng chính sức mình, với những ước mơ, mộng đẹp, chân thành, mộc mạc, tâm tình... cho cuộc đời, cho chính tâm mình và dù biết rằng đời sống là vô thường, huyền hoá, giả tạo...nhưng không đi vào, sống với, thì ta sẽ có bài Kinh nào rõ ràng, sáng nghĩa, hiện sinh.. mở ra một bầu trời mênh mông, chân thật nằm sau lớp sóng phù du, vô thường?

*Cát trắng dậm trường bên cỏi vắng
Vai mang ngàn nỗi, kiếp long đong
Bóng trắng vấy gọi lời nhu nhuyễn
mộng ò trong tâm vẫn bến chờ*

*rừng cây ngày tháng năm cô tịch
bông chốc mùa xuân vội trở về
đem theo hương gió sương thâm gọi
một cỏi trời thương, một cỏi mơ*

*rằng ta hoá kiếp đã bao đời
tử sanh phiêu lãng cuộc rong chơi
bên bờ cỏ dại lời tơ tưởng
gió về rũ sạch một tâm hời*

*ta hoài đón gió, ngỡ vấn vương
tóc rối phiêu bông, một sắc hương
ngàn năm khép lại trời tâm tưởng
bên đảo vi vu, lúc thủy triều*

*nửa chừng ánh mắt, còn ngôn ngữ
phù vân từng giọt chở hư không
tiền thân gọi lại, lời kinh đẹp
chép lại tâm tình, buổi sáng mai...*

16.04.2010

